

skulle de til? Men undertiden kunne de være nødvendige for at udtrykke en Stemmning, et Ønske, for at fremsætte et Krav. Saaledes var det Tilfældet i Frederiksværk og forleden i Holstebro, da man udtalte Ønsket om, at Bestyrelsen for „Hebron“ skulde gaa sin Vej. Det er meget naturligt. De Herrer Medlemmer af Venstre-reformpartiet have ikke været saa varsomme med at faa vedtaget Resolutioner. Men naar det ærede Medlem for Kellerup forleden Dag sagde — og i Gaar spillede han paa de samme Streng —, at en Arbejderforening havde indbudt mig til at tale, jeg havde talt om Børnehjemsspørgsmaalet, og saa havde de holdt Dans om Aftenen, siger jeg: Herregud, er der ikke mere? Have de ærede Medlemmer af Venstre-reformpartiet aldrig været ude at tale ved Møder, hvor Foreningen bagefter har holdt Dans? At denne Arbejderforening i Højslev holdt Dans om Aftenen, kan jeg ikke gøre for. Det vedkommer slet ikke Mødet. Der er mellem Mødet og Dansen et Tidsrum af 3 Timer. Jeg var for Resten ked af denne Dans. Men jeg indser ikke, at disse Mennesker ikke skulde kunne deltage i en alvorlig Sammenkomst om Eftermiddagen og om Aftenen slutte af, efter mange anstrengende Dage, med en lille Svingom. Det bliver til en stor Begivenhed, til, at jeg har taget Entré og holdt Dans. Det er en ganske uvederhæftig Tale af det ærede Medlem for Kellerup.

Saa siger den højtærede Justitsminister videre i sit Blad: „Men nu sidder Hr. Peter Sabroe altsaa med Skammen. Alle hans grimme Angreb paa Fru Bransholm have savnet Skygge af Berettigelse, og han kan end ikke mere prale med, at det er ham, der har tvunget hende bort fra Børnehjemmet. Der er ikke fra nogen som helst Side“ — ikke fra nogen som helst Side — „øvet nogen Pression paa Fru Bransholm. Hun har selv taget sin Afsked, syg og lidende som hun er, takket være Hr. Sabroe; hun har selv bedt om at maatte forlade „Hebron“, hendes af Hr. Sabroes Forfølgelse fremkaldte Sygdom har ganske simpelt tvunget hende dertil. Hr. Sabroe kan rigtignok være stolt af sit Værk“.

Altsaa ikke Skygge af Bevis! Ærede Medlemmer, der høre til mine politiske Modstandere, ville sikkert ikke sige dette. Ja, jeg tror heller ikke, at man vil faa Folk udenfor denne Sal, som høre til mine skarpeste politiske Modstandere, til at sige, at der savnes Skygge af Bevis.

Det tvivler jeg om. Jeg har søgt, saa vidt det stod i min Magt, at give et Resumé af de Anklager, jeg har rettet, og jeg har søgt at bevise, hvorledes de ere blevne bekræftede i Hovedsagen og til Dels udfyldte. Der har været Huller her og der, men de ere blevne udfyldte ved de Vidneudsagn, der ere fremkomne under disse Forhør. Men hvor kan den højtærede Justitsminister i det Blad, der staa til hans Raadighed, søge at fremkalde det Indtryk, at jeg skulde have rettet en Anklage paa et aldeles falsk Grundlag! Jeg kan forstaa, at han siger, at det er galt, og at det er kedeligt med de to unge Piger, der have aflagt en urigtig Forklaring i Aarhus — formentlig; indtil videre vide vi for Resten ikke, om de have det. „Dannebrog“ eller den højtærede Justitsminister har for Resten slet ikke Ret til at sige om de unge Piger, at de ere Menedersker. Men der skulde skabes et Forhaandsindtryk, Sagen slaas op til en Sejr for Fru Bransholm, til en Sejr for Regeringspressen. Derfor bliver, da Forhørene udkomme, Nederlaget saa stort for Fru Bransholm. Har ikke Regeringspressen gjort Fru Bransholm en Bjørnetjeneste! Jeg kommer til at tænke paa vor gamle Kollega, Pastor Bjerre. En lignende Stilling, som Regeringspressen har indtaget overfor ham, har den ogsaa indtaget i denne Sag. Den Mand, man der vilde gavne, ham ødelagde „Dannebrog“ ved sine Skrivelser, og den Kvinde, man vilde have oprejt, tilføjede man et saa meget stærkere Nederlag ved paa Forhaand, forinden Forhørene fremkom, at udbasunere, at nu vilde hun faa fuldkommen Oprejsning. Hvis man havde holdt sig til Sandheden, hvis man straks, da jeg rejste Kampagnen, havde taget Notits af den og bekymret sig om den, hvis Formanden for Bestyrelsen havde taget mod mit Tilbud, havde ladet Sagen undersøge, og hvis Fru Bransholm var gaaet sin Vej, saa var der naturligvis blevet skrevet og talt derom, men alle de mange intime Enkeltheder, der nu ere komne frem, og som selvfølgelig ikke ere behagelige for de paagældende Personer, vare ikke komne frem. Det er jo ikke noget særlig lysteligt Kapitel i denne Bog at læse op eller sætte frem for Offentligheden. Jeg er bleven tvunget til det i denne Sag, og det kan ogsaa have sin Betydning, naar man senere i fremtidige Rigsdage kommer til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg jo i Virkeligheden i denne Sag har